

דרך המהשבה

גיליון רס
שובבי"ם ת"ת - ג'
(וארא) תשפ"ד

הגליון לדרכי החינוך, העצמת האישיות ועצות נפלאות
עפ"י תורתו ודרכו של הרה"ק מפיאסצנא הי"ד זי"ע

פרק ג'

אש מתלקחת

תקציר הפרקים הקודמים:

'השנה זה יראה אחרת' - מבטיח הלל לעצמו בתחילת ימי השובבי"ם - השנה הוא בטוח שהוא ישתנה לגמרי. לאחר ששוחח עם גודל, הוא קיבל תובנה קריטית להצלחתו באמת - מיקוד וברור במה הוא רוצה להשתנות ואיך הוא רוצה להיראות אחרי שיעברו הימים הקדושים הללו - הוא משתתף בסעודת מלוה מלכה, שם הוא שומע עובדות מצדיקים קדושים איך שהם נלחמו על תאוות היתר שלא לשקוע בהם יתר על המידה והוא יודע במה ימקד את המלחמה שלו בימים הקדושים הבעל"ט - 'דחיית סיפוקים' התגברות על רצונות ותאוות שאינן לפי רצון הבורא.

*

הלל יצא מבית המדרש לאחר סיום סעודת ה'מלוה דמלכה' מרומם ומולה עוד יותר ממה שיצא מהסעודה שלישית. סיפורי ההוד ששמע מפי המספר, והתובנה למעשה שקיבל בעקבותיהם רוממו את רוחו והוא הרגיש כמי שיוצא לקרב חייו. הוא בטוח שהוא הולך לכבוש את היעד, הוא משוכנע שהפעם זה באמת ייראה אחרת.

'אני חייב לפגוש את 'גודל' מחר בבוקר ולספר לו על הענין המרכזי אותו הוא קיבל על עצמו - דחיית סיפוקים - ולשתף אותו ברגשותיו הנעלות שאני מרגיש'.

*

הפסקת צהרים בהיכלי הישיבות והלל צועד לעבר ישיבתו של גודל - מבקש לפגוש אותו לשיחה ידידותית ורצינית כאחד.

הם מתיישבים בהיכל הישיבה הריק ברובו והלל משתף את רגשותיו והחלטותיו.

'האמת אני יגיד לך, אמש כשנפגשנו לפני הבדלה ושוחחנו קצת, נפגעתני ממך וקצת הרגשתי שאתה לא כל כך מחובר לענין השובבי"ם, אתה אולי לא שמעת דרשה נלהבת כמו שאני שמעתי ולכן אתה

יכול ככה 'להוריד' לי את ההתלהבות ולצנן לי את ההתרגשות מההחלטה הכללית שלי לשינוי, ולכן אתה מתייחס להחלטה שלי בקרירות וציניות, אבל אחרי שנוכרתי שמקור הדברים הוא ב'חובת התלמידים' שכותב את הדברים בפירוש (ציטטנו

- אתה רציני? - עבודה קשה ונוראה היא העבודה הזו, גם כאן אתה חייב מיקוד וברור, באיזה פרט וכיצד אתה מעוניין לעבוד בענין עבודת האכילה.

'אני רציני, ואני מסתער על עבודת האכילה בכל ליבי, אני מרגיש כי הגיע העת להתחיל לשים לב לעבודה הזו שדורשת תיקון וחיון'

בגיליון הקודם מפרק ט') נחה דעתי, והבנתי כי לטובה כוונתך'

'הרגעת אותי' - חייך גודל.

'אני לא יודע אם סיפרתי לך - אבל מאז נפגשנו והתוודעתי ממך לספריו הקדושים של הרה"ק מפיאסצנא הי"ד, אחרי שקיבלתי תועלת כל כך גדולה למעשה בענין החרדות שהיו לי, התחלתי ללמוד בהם על הסדר, ואני מתחזק ומקבל מהם התעוררות גדולה ואור חדש בכל דרכי עבודת ה' שלי.

עדיין אין לי בקיאות גדולה בספרים הקדושים הללו, וגם אני מרגיש די כמלקק טיפה מן הים הגדול של העצות וההדרכות שלו על כל צעד ושעל של העבודה הפנימית בגילוי הנפש ע"י עבודת המחשבה, הדמיון וכח הציור, אבל אני צועד במשעול צעד אחר צעד, ובדיוק בשבוע שעבר למדתי את פרק ט' ב'חובת התלמידים', ומשם שאבתי את התנאי הקריטי הזה בעבודת ההתקדמות בעבודת ה' שהיא ע"י קבלות טובות. לא לקבל קבלה כללית של רצון להתקדם ולכבוש את הכל, מיקוד וברור במה ולהיכן אני מתכוון להתקדם, איך ומה בדיוק לכבוש, ורק אז ניתן להצליח, ומכאן היתה הוודאות שלי שב'אורות' שאתה היית ובהתלהבות שאחזה אותך הסיכוי שתצליח היתה מאוד קלושה ולכן העזתי להעיר לך

את ההערה הזו, מתוך ידידות ורצון להצלחתך. אמנם אחרי שנפרדנו היתה לי תחושה שאולי קצת לא הבהרתי את עצמי ואולי רק קלקלתי לך חלילה, ואני שמח שהבנת את הדברים ברוח טובה'.

'אני שמח ומופתע כאחד - הגיב הלל בהתפעלות - לא ידעתי שה'אש קודש' הזו של הלימוד בספרים הקדושים הללו אחזה גם בך, ואני רואה שאתה כבר די חזק בהבנת וזיכרון הדברים - אשריך - אני מאחל לך המשך לימוד והבנה פורה והכי חשוב גם קיום למעשה, שזהו העיקר - זה מופיע הרבה בספרים של רביה"ק מפיאסצנא'.

'אני חייב לשתף אותך במושאו' - המשיך גודל בהתרגשות שניבטה מכל תנועות גופו - בליל שישי האחרון השתתפתי ב'זיץ' הקבוע שלנו ב'שטיבל'. ראש החבורה דיבר בהתלהבות כדרכו בקודש על ענייני השבת קודש הבעל"ט, הוא דיבר בעיקר על ירידת יעקב אבינו למצרים, על תחילת השעבוד וסתימת עיניהם וליבם של ישראל מקושי השעבוד, הוא הוריד את כל הענין למעשה ממש לחיי היום יום של כל אחד מישראל, על הירידה ועל סתימת העינים והלב בעבודת ה'.

הוא הרחיב על ימי השובבי"ם הקדושים הבעל"ט, על ה'ו'מררו את חיייהם בעבודה קשה', על משמעות השבועות הללו, ועל מה ולמה עושים מהם כזה ענין ו'מצב' בחצרות המקובלים והחסידים, וכל ענייני התענוגות והתיקונים ששייכים לימים הללו.

ואז הוא ביאר את כל ענין ה'שעות רצופות', שבהיכלי הישיבות הקדושות היה לעיקר גדול, וסביבו נעשים כל מיני מבצעים וחיוקים, לעודד את התלמידים ללמוד בעמל ויגיעה רבה ברציפות הגדולה ביותר ששייך לכל אחד לפי כוחו, שכל זה הוא ענין התענית, שבמקום לצום צום ממש מאכילה ושתייה שהגוף מתענה ונחלש ועבודת ה' שלו לא תהא בעוצמה הראויה, בלימוד ה'רצופות' מרוויחים את שני הדברים יחד, גם עסק התורה שהוא התיקון הגדול ביותר לכל החטאים ולכל הענין קליפת מצרים הנוראה, וגם עבודה של התגברות על תאוות הדיבור והשיחה

הבטלה, שהוא כמעט ממש, ויש כאן 'כפל מבצעים' עצום שאין לנו השגה בעוצמה האדירה שלהם.

כך הוא האריך לדבר, שעה ארוכה היינו מרותקים לדבריו, ולאחר מכן כאשר הגיעה עת השירה והניגון השירה בקעה רגיעים ממש, התחושה היתה שהנה אנחנו יוצאים לקרב, יוצאים להילחם על חיינו הרוחניים, יוצאים לנצח את מצרים וחילולתיו את כל ניסיונות החיים שכל אחד ואחד עובר בחייו ולהיפך לאיש אחר לגמרי.

כשהסתיים ה'זין' יצאנו בהרגשה מרוכמת ושמוחה כאחד, אני שבת לישיבה בתחושה דומה מאוד לשלך, החלטה ברורה ובטוחה שאני הולך לכבוש את העולם בשבובי"ם הקרב ובא, אני אכבוש את היצר בכל העניינים, כל אימת שהוא יעז להתקרב אלי אני אהדוף אותו ואשיב לו מנה אחת אפיים על ההעזה להתקרב אלי בכלל, ובקיצור, אהפך לצדיק גמור מעתה ועד עולם.

אבל מהר מאוד הבנתי שאני טועה, מהר מאוד נוכחתי לדעת שכח ההרגל והפעולות שאני רגיל בהם ביום יום, הנהגות שהם לא לגמרי הנהגות של צדיק גמור הן חזקות מאוד, הן עוצמתיות בעוצמה שאין לי את הכוחות לשנות אותן באבחת חרב.

לא אפרט לך את כל הפרטים ואת כל החולשות שגרמו לי להבין שאני רחוק מאוד מלנצח את היצר ששולט בי חזק מאוד, אבל בנס גמור זכיתי להגיע לנקודה אותה חזרתי בפניך, ולבסוף גם אתה נזכרת ממנה שחובה למקד את החיזוק, חובה לברר על איזו נקודה מתוך כל המכלול שיש לתקן אנחנו מתחילים לעבוד ואז הסיכוי גדול יותר, העוצמה של התיקון תהיה לאין ערוך מעבודה כללית שאין לה סיכוי.

אז החלטתי - מומשיך גודל לשתף את הלל בידידות שמעמיקה והולכת - שאני מתמקד בדבר אחד בלבד, אני אתמקד בהרגל הלימוד ברציפות. ולא באופן כללי לימוד ברציפות כי זה גם דבר כללי מדי, אני יעבוד על הלימוד ברציפות של חמש דקות.

'חמש דקות?! - זקף הלל את פניו בתמיהה - אני חשבתי שתגיד 'עשר שעות'!

'אתה רואה' - ענה גודל - אני חושב שאתה שוב נופל במלכודת ה'כלליות'. אני גם חשבתי בתחילה לכבוש את היצר שאני אלמד עשר שעות בכל יום ברציפות - כך נאה וכך יאה לי, אבל אני מבין שהמיקוד הנוכח מחייב אותי להתחיל לעמול על קצת, על מעט אבל ביסודיות, להגיע לשלמות הראויה ולמקסימום הנדרש. כאשר אני לומד עשר שעות ברציפות אבל כל העת מוסח ובין לבין מתעניין בסובב סביבי והמילה

המדוברת ביותר היא 'או או אי או' כידוע... הרי אין זה אלא דמיון שאני אכן לומד שעות ארוכות ברציפות. יתכן שלדיווחים בישיבה לענין המבצע זה תקין, אבל לי לעצמי ולעבודת ה' שלי אין זו הרמה הרצויה.

אבל, כשאשקיע חמש דקות בשלמות, ללא הסחת הדעת ואף ללא הבטה מחוץ לספר, לא אענה לאף קריאה ולא אתייחס לכל המתרחש, אהיה מרוכז במקסימום הריכוז בלימוד אף ללא מחשבות אחרות, קנייני הנצח שאקנה ע"י זה - אני מרגיש שזה יהיה משהו שאין הפה יכול לדבר ואין האוזן יכולה לשמוע - עין לא ראתה אלקים וזולתך ממש. אני אלמד הרבה שעות רצופות בס"ד, אני אשתדל להיות מרוכז ככל יכולתי בכל אותן שעות, אבל חמש דקות מתוכן, עוד לא החלטתי איזה מהן - אעבוד בכל כוחי שזה יהיה

דקה ארוכה של שקט שרר בהיכל הישיבה, בספסל האחורי בו ישבו שני בחורים שנשמותיהם בוערת באש קודש של עבודה ברצון עז והשתוקקות עצומה להגיע לתיקון נשמותיהם בימים קדושים כאלו, לא נותנים לעצמם הנחות,

במקסימום הריכוז ובשימות לב מיוחדת. כשארגיש שכבר הצלחתי חמש דקות בשלמות, אנסה לעלות לשש ולשבע דקות ככל שאצליח - מה אתה אומר? -

'נשמע מיוחד במינו, נשמע שאתה לקחת את היסוד של המיקוד בכל הרצינות והחדות, ואני מאחל לך הצלחה גדולה בזה.

גם אני אשתף אותך בנקודה אותה החלטתי להתמקד בשבובי"ם זה - גודל זקף את אוזניו בדריכות לשמוע את ידיו הטוב - מורו ורבו במידה מסויימת - מה הוא ראה לנכון לקבל על עצמו בפרטות ובמיקוד הראוי. אני גם אלמד שעות רצופות בישיבה, וכבר התחלתי להשקיע בזה בפועל, אבל כקבלה אישית וחזקה בפרטיות אשקיע בענין 'קדש עצמך במותר לך' - מה שנקרא 'דחיית סיפוקים' בלשון העם, להתגבר על הרצונות האישיים הגשמיים ולהתעלות ע"י עבודת ה' לזכך את גופי רוחי ונשמותי לכבוד הבורא ית"ש. מה אתה אומר? - סיים גם הוא בשאלה חוזרת.

'מויראדיג' - התפעל גודל, לדחות סיפוקים לקדש עצמו במותר הרי זו עבודה גדולה וקשה עד מאוד, עיקר עבודת האדם בעולם הוא לחיות בשליטה חזקה על הרצונות הגשמיים, בזה אנחנו גדולים ומיוחדים יותר מהמלאכים שאין להם נסיונות כאלו כלל.

אבל - שואל גודל - עדיין אני שואל ומנסה להגיע יחד אתך לחקר האמת - האם שוב זה לא דבר כללי מדי, האין זה דבר שקשה להגדירו ולמקד אותו בדיוק באיזה נקודה אתה מתכוון לקדש עצמך במותר לך,

באיזה תחום מכל ענייני ההיתר אתה מעוניין 'להתמקצע', הרי ענייני ההיתר רבים הם על כל צעד ושעל, בכל מקום ובכל עת אנחנו חיים את ענייני ההיתר ואיך אתה מעוניין לקבל על עצמך דבר כללי וגדול שכזה.

'איך לא חשבתי על זה' - מגיב הלל ברצינות מהולה במעט אכזבה - אתה הרי שוב צודק, חשבתי שמכיון שצמצמתי את ההחלטה לשינוי לנושא אחד בלבד זה כבר יספיק לענין המיקוד, עכשיו אני מבין שגם בנושא אחד צריך למקד מיקוד אחרי מיקוד וצמצום אחרי צמצום עד שאגיע לנקודה אחת מרכזית שאותה אאמץ לתקופה הקרובה.

אז מה אתה מציע - מהרהר הלל בקול באוזני חבריו - איזו נקודה מתוך כל ענייני ההיתר אקבל על עצמי להשתנות ולהתחזק ב?

גודל לא עונה - הוא יודע שאין הלל זקוק לעצתו בענין זה - הוא יגיע לבד לתשובה כשיחפור בנפשו פנימה וירגיש שנשמתו את הנקודה אותה נפשו משתוקקת לשנות.

דקה ארוכה של שקט שרר בהיכל הישיבה, בספסל האחורי בו ישבו שני בחורים שנשמותיהם בוערת באש קודש של עבודה ברצון עז והשתוקקות עצומה להגיע לתיקון נשמותיהם בימים קדושים כאלו, לא נותנים לעצמם הנחות, הם מנסים לפלס את הדרך לעלייה אמיתית וצרופה, לזקק את עבודתם לצמצום את הפעולות מתוך רצון וחתיירה לעבודה אמיתית ולשינוי מעמיק, ועתה נפשו של הלל רוחשת ובערת, מהפכת בדעתה באיזה ענין של היתר ראוי לו להתחזק באיזה פרט מכל מכלול העולם הזה הגשמי הוא יברר ויתעלה בו. ומתוך האש הענן והערפל, מתוך נשמתו הטהורה עולה הנקודה, עולה המילה הכלל לא פשוטה - **אכילה!!!**

- אתה רציני? - זה עבודה קשה ונוראה העבודה הזו, גם כאן אתה חייב מיקוד וברור, באיזה פרט וכיצד אתה מעוניין לעבוד על ענין עבודת האכילה.

'אני רציני, ואני מסתער על עבודת האכילה בכל ליבי, אני מרגיש כי הגיע העת להתחיל לשים לב לעבודה הזו שאצלי לדורשת תיקון וחיזוק ואני מקוה שאתה תעזור לי לשייף ולזקק, לחזק ולהתחזק בעבודה גדולה ורבה זו. עדיין אינני יודע בדיוק להסביר ולהביע את התכנית שלי אבל נשמתי מרגישה ונפשי מודיעה לי כי זה הענין וזה התיקון שעלי לעמול בשבובי"ם זה.

'אש אוכלה' אוכלת בספסלי הישיבה, אש הרציפות ואש עבודת האכילה מתלקדות ומתלכדות יחדיו לאש להבה בלבבות ההומים לאש מתלקחת - -

להתייעצות ולשיחה אישית עפ"י תורת הרה"ק מפיאסעצנא זיע"א ה"ד ניתן לפנות לטלפון או למייל המצורף בזה